

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2022. február 3.
(csütörtök)

Szepesy László

28. ADJ A TŐLED KÉRŐNEK!

Énekek: 72, 651

Alapige: Máté 5,42

„Aki tőled kér, adj néki; és aki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól.”

Lukács 6,34-36

„És ha csak azoknak adtok kölcsönt, akiktől reméletek, hogy visszakapjátok, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is adnak kölcsönt a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza. Hanem szeressétek ellenségeiteket, és jól tegyetek, és adjatok kölcsönt, semmit érte nem várván; és a ti jutalmatok sok lesz, és ama magasságos Istennek fiai lesztek: mert ő jótevő a háladatlanokkal és gonoszokkal. Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas.”

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, Istenünk, nemcsak a teremtés jogán, hanem a megváltásán is Téged vallunk Urunknak, Királyunknak, hiszen drága áron vásároltál meg bennünket magadnak, és tettél népeddé, hogy Téged követve, szolgálva, Benned örvendezve élhessünk, és Téged dicsőíthessünk. Köszönjük, hogy a zsoltáros is emlékeztet minket erre, hogy milyen fenséges Urunk vagy, aki gondoskods mindenben a Te népedről, olyan kegyelmes és irgalmas vagy, hogy a nyomorult bűnöst, aki még azt is tagadja, hogy Te létezel, megkeresed, belenyúlsz az életébe, új szívet, és Benned örvendező életet adsz neki.

Köszönjük, hogy a megváltás számunkra nem egy hipotetikus dolog, hanem személyes tapasztalat, valóság lehet, és hogy a Te uralmad nemcsak ál-

28. ADJ A TŐLED KÉRŐNEK!

talánosan igaz, hanem személyesen ránk nézve is motiválhatja tetteinket, döntéseinket, életünket. Látjuk a világ eseményeinek alakulását, és hogy különféle tényezőkre hogyan hívják fel a figyelmünket; köszönjük, hogy mi Rád tekinthetünk és Benned bízhatunk, hiszen Te vagy a történelem és az emberiség sorsának alakítója, meghatározója. Köszönjük, hogy egyen-egyenként is megvallhatjuk, hogy a mi életünkben is bármit, ami történik, mind a jót, mind a rosszat Tőled fogadhatjuk el.

Szeretnénk kérni ma estére is, hogy add a Te ígédet nekünk, hadd bátorodjék meg a szívünk Tebenned, és kérjük, hogy az engedelmesség lelkével is támogass bennünket, hogy úgy tudjuk egymást is szeretni, nemcsak ahogy meghagyta nekünk, hanem ahogy arra Lelked által alkalmassá is tudsz tenni minket. Így kérjük, tedd a Te ígédet gyümölcsözővé számunkra, segíts, hogy ne szóljon hiába, hanem hadd váljon számunkra áldássá, neved számára pedig dicsőségessé.

Krisztusért kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

Amikor Pál apostol azt írta szeretett fogadott fiának, Timótheusnak, hogy „*minden rossznak gyökere a pénz szerelme*” (1Timótheus 6,10), akkor az nem egy cinikus, rosszindulatú megjegyzés volt a részéről, hanem szomorú megtapasztalása az emberi természet romlottságának. Pál apostol számtalan konkrét esettel találkozott, amikor valaki a meggazdagodás reményében hagyta el a hit útját, és az anyagi nyereséget választotta Isten helyett. A pénz, a luxus, e világ javainak szerelme tehát nem egy hipotetikus kísértés számunkra, hanem szomorú valóság és bűn az életünkben. Mivel óemberünk testi, ezért a testi dolgokhoz ragaszkodik. Ez sokak esetében azután is így van, hogy új emberré lesznek Isten kegyelme által. Erről szól a jól ismert közmondás is: a hívő ember pénztárcája tér meg utoljára. A Biblia figyelmeztet minket: „*a test a lélek ellen törekedik*”, és harcot vívnek egymással, mégsem szabad beletörődnünk az óember akaratába. Bármennyire is fárasztó és nehéz ez a küzdelem, Krisztus erőt akar adni hozzá minden egyes nap. Az ember nagyon nehezen tudja elengedni azt, amije van. Ezért fáj neki mindennél jobban, hogy ha valaki kárt okoz neki, elveszi tőle azt, ami az övé. Jézus Krisztus a Hegyi beszéd előző igeverseiben többek között erre is rámutatott, amikor a szemet szemért elvet magyarázva felhívta a figyelmünket arra, hogy időnként el kellene tudnunk szenvedni egy kis kárt, némi szégyent (akár pofon formájában is), különben a gonosz legyőzi a szívünket. Az előző versekben Krisztus azt a kérdést járta körül, hogy el tudjuk-e engedni a tőlünk erőszakal elvett javainkat, jó hírünket akár, vagy éppen kényszerből elvett időnket, vagy a minket ért gonoszság bennünk is gonoszságot szül, és mindenáron a bosszú, a megtorlás rabjaivá válunk. A válasz pedig az volt, hogy Krisztusban

olyan erő és szeretet van, amely nemcsak, hogy el tudja ezeket szenvedni, hanem ha kell, még többet is tud adni. Oda tudja adni az alsó ruháját is a felső mellé, el tud menni a második mérföldre is, és el tud szenvedni minden szégyent. A mai igeversben – ennek a gondolatnak folytatásaként – Krisztus arra kérdez rá, hogy tudunk-e és akarunk-e önként adni másoknak a magunkéból, vagy pedig nem. Mert az előző versekben olyan esetekről volt szó, amikor az embernek nincs választási lehetősége: a pofont már megkapta, a ruháját elvették, el kellett mennie az egy mérföld útra, ha akarta, ha nem. Ott a kérdés az volt: hogyan lesz tovább, milyen hatással van ez rád? A mai kérdése Krisztusnak az, hogy ha van választási lehetőséged, hiszen kéréssel fordulnak hozzád, hogy adj, és nem kényszerítenek bele egy helyzetbe, akkor vajon képes vagy-e elengedni és adni, vagy pedig nem? Amikor látod, hogy valaki segítségre szorul, és olyan helyzetben vagy, hogy van lehetőséged segíteni a másikon, akkor mit teszel?

Szeretném ezt a kérdést kicsit még jobban árnyalni, és a mögötte lévő lelki háttérről is beszélni, hiszen Isten Lukács evangélista szavain keresztül efelé terel bennünket, hogy nézzük meg a tetteink mögötti hitet. Mert nemcsak az a fontos, hogy mit teszünk, hanem hogy milyen hit áll emögött. Hiszen tudjuk jól, hogy a hitetlen ember is tud adakozni, alamizsnát osztani másoknak különféle okokból. A híreket hallgatva mindannyian belefutunk olyanokba, amelyek arról szólnak, hogy egy híresség, színész, politikus, vagy éppen sportoló mennyi pénzt adományozott bizonyos jótékonyági szervezeteknek vagy a szegényeknek. Maga az adakozás cselekedete – hadd fogalmazzak így – nem privilégiuma a hívőknek. A hitetlen ember is tud ugyanúgy adni. Krisztust ismerve azonban gondolhatjuk és tudhatjuk, hogy Ő valami többre akar minket felszólítani alapigénkben, mint egy pusztá gesztus vagy cselekvés elvégzése. Nemcsak arra, hogy hitetlen ember módjára, bűnös indulatoktól vezérelve, emberek dicséretére vágyva, vagy csupán saját jóságunk fényezésére adakozzunk másoknak, hanem valami többre akar elvezetni. Hogy mi ez a több, azt Lukács evangélistától tudjuk meg. Hadd idézzem a már felolvasott igeszakaszt még egyszer. *„És ha csak azoknak adtok kölcsönt, akiktől reméletek, hogy visszkapjátok, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is adnak kölcsönt a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza. Hanem szeressétek ellenségeiteket, és jól tegyetek, és adjatok kölcsönt, semmit érte nem várván; és a ti jutalmatok sok lesz, és ama magasságos Istennek fiai lesztek: mert ő jótevő a háládatlanokkal és gonoszokkal. Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas”*. Mindezeket hallva tegyük fel még egyszer a kérdést: mire szólít fel minket Krisztus akkor, amikor adakozásra buzdít? A választ egy szóban hadd foglaljam össze: hitre. Hogy higgyünk. Mert Krisztus külön felhívja a figyelmünket, hogy ne azért adj, hogy elmondhasd, hogy megtettem ezt is, hanem azért segíts másokon, mert hiszel Istenben, azért, mert a mennyei Atya gyermeke vagy! Tudjuk jól az Igé-

28. ADJ A TŐLED KÉRŐNEK!

ből, hogy tetteinket a hit előzi meg, hitből származnak cselekedeteink. Krisztus azt akarja, hogy ezzel a hitünkkel nézzünk szembe, amikor adakozási szokásainkról kérdez minket. Nézzük is meg, hogy az idézett igeszakasz szerint milyen szívnek és hitnek kellene állnia az adakozás mögött.

Krisztus először arra mutat rá Lukács evangéliumában, hogy ne magunkat, hanem másokat szeressünk. A bűnös ember ugyanis úgy ad kölcsönt, vagy segít másokon, hogy abból valamilyen személyes haszna származzon. Ebben az önszeretetet jelenik meg. Bár külső formája és megítélése a dolgoknak az, hogy milyen nagylelkű ember, hogyan szeret másokat, de sajnos a bűnös szív legbelül, becsapva önmagát is, magát szereti még akkor is, amikor másoknak ad. Ellenben Isten gyermekeinek nem a maguk, hanem mások javát lehet nézniük, ami a szeretet egyik alapja. Én a másikat nézem, nem pedig azt, hogy nekem milyen hasznom származik abból.

Másodszor: Krisztus arra világít rá, hogy a hívő embert az adakozásban is az Isten iránti engedelmesség vágya hajtja, hiszen ezeket a szavakat használja, és erre szólít fel minket: „*jól tegyetek*”. De ki mondja meg, hogy mi a jó? Egyedül az Úr. Annyit jelent: mivel Isten jónak, Neki tetszőnek mondja a másokon való segítséget, és meg is parancsolja ezt nekünk, hívőknek, ezért én is erre igyekszem. Ez az adakozás módjára is vonatkozik: úgy adok, ahogyan Isten azt Igéjében nekem azt előírta, tehát nem saját kényem-kedvem és elképzelésem szerint. A nem hívő ember sok esetben nem foglalkozik azokkal, hogy jó-e az, hogy ad, valódi segítség-e, vagy esetleg netán még rossz következményei is lehetnek. Sokan megelégszenek azzal, hogy én adtam, és túl vagyok rajta. A hitetlen ember azzal sem foglalkozik, hogy a rábízott vagy elherdálásáról, szétosztásáról el kell majd egyszer számolnia a világ Ura előtt. Mi, hívők engedelmességből is próbáljuk követni az Urat az adakozás terén is.

Harmadszor: a hitetlen ember gyakran személyválogató módon segít másokon, ellenben a hívőben a Szentlélek azt munkálja, hogy ahol tud, ott segít, nem nézve az emberek személyét, azt, hogy ki az, akinek éppen szüksége van rám.

Negyedszer: a bűnös ember az adományért cserébe gyakran vár valamit: szívességet, dicséretet, megbecsülést (néha csak olyan formában, hogy ne mások dicsérjenek, hanem magamat hadd dicsérjem, hadd érezzem magam jó embernek). A hívő emberben azonban Isten azt akarja munkálni, hogy az adakozás után kvázi felejtse el a dolgot: azaz ne várjon cserébe semmit. Örülök, hogy megtehettem, hála az Úrnak, és ezzel a hálával záruljon le a dolog.

Ötödször: a hívők kiváltsága és öröme lehet az, hogy ha így tudnak adni, önzetlenül, szeretettől vezérelve, személyválogatás nélkül, nem várva cserébe semmit, akkor Isten fiainak bizonyulhatunk, hiszen – mondja az Úr – Ő maga is jót tesz a hálátlanokkal és gonoszokkal. A hívőknek azonban ez nem-

csak utólagos dicsérete, hogy Isten fiainak mondanak bennünket, hanem egyben motivációnk is. Mert gondoljuk végig, miért teszi ezt a hívő ember? Azért, mert magunk is megtapasztaltuk már korábban Isten kegyelmét, irgalmát, számtalan jótéteményét, szeretetét, akkor, amikor még ellenségei voltunk Istennek, már akkor mennyi mindent tett értünk, és ez az, ami készítet minket arra, hogy Őt utánozzuk cselekedeteinkkel. Sokakat egyébként pont az ebbéli hitetlenség akadályoz meg abban, hogy adakozzanak. Mint hogyha Isten nem lenne ilyen, mint hogyha Ő nem gondoskodna eléggé rólunk. Sokan úgy hiszik: ha adok, azzal kevesebbem lesz, és az már nem fog nekem megtérülni sehogy. A hit azonban azt láttatja meg az emberrel, hogy eddig is Isten gondoskodott rólam, Őtőle kaptam mindent, amim van, azt is, amit továbbadhatok, legyen az akár sok, akár kevés. Ha továbbadom, azért nem lesz kevesebbem, mert azért kaptam, hogy azt továbbadjam, tehát az eredetileg sem volt az enyém, azért kaptam, hogy továbbadjam. És ha netán egyszer megszorulok, akkor is bízhatom mennyei Atyám gondoskodó szeretetében, aki nemcsak az ég madarairól tud gondoskodni, hanem rólam, gyermekéről is. És nemcsak tud, hanem akar is.

Látjuk tehát, hogy nem mindegy, milyen szív és milyen hit áll adakozásunk mögött? Nézzünk bele ebbe az Istentől kapott tükörbe, és vessük össze mindennapjainkkal, adakozási szokásainkkal is mindazt, amit ebben a tükörben látunk, és kérdezzük meg magunktól: a magasságos Isten gyermekének bizonyulunk ebben a kérdésben is? Mi az, ami megakadályoz minket az ilyen fajta szeretetben és engedelmisségben? Valamit nem hiszek el eléggé, vagy talán csak önző énem kerekedik felül, vagy pedig az emberekben csalódtam már, és e mögé bújok? Azért nem adok, mert úgyis becsapnak, adományom nem jut el oda, ahova szánom? Valóban az ilyen kibúvókat keresem? Végig-gondoltuk-e már Isten előtt, hogy havi jövedelmünkből Ő mennyit szán arra, hogy abból másokon segítsünk? Amikor tervezzük a havi kiadásainkat, akkor van-e egy ilyen rubrikánk: az, amit tovább kell adnom? Hálát adtunk-e már azért, mert megadta nekünk Isten ezt a kegyelmet, hogy olyan helyzetben lehetünk, hogy tudjunk másokon segíteni, és ne mi szoruljunk segítségre? Vagy ha mi kaptunk segítséget testvérektől, dicsőítettük-e Istent az ebben megnyilvánuló szeretetéért? Válaszoljunk egyen-egyenként ezekre a kérdésekre, és vigyük Isten elé szívünk ebbéli állapotát, és kérjük, hogy Ő segítsen minket ebben is Krisztust követni.

Hiszen Jézus Krisztus földi élete alatt az előbb említett módon élt. Tudjuk, hogy bár Ő maga nem volt gazdag, mégis az evangéliumokban olvashatunk arról, hogy tanítványaival megszervezte a szegényeknek való adakozás lehetőségét. A Lukács 8,3-ból tudjuk, hogy több asszony is vagyonából szolgált az Úrnak, itt hadd hívjam fel a Testvérek figyelmét arra, hogy Krisztus is megtapasztalta, hogy milyen az, hogy valaki adományt kap, és abból él, hogy vendégül látják Őt. De ugyanakkor, amit Ő kapott, tudjuk jól, hogy nem

28. ADJ A TŐLED KÉRŐNEK!

tartotta meg magának, hanem szegényeknek adta tovább. Az evangéliumok beszámolnak róla, hogy az apostolok közül Júdás volt a pénztáros, és időnként őt bízta meg Krisztus azzal, hogy adjon a rászorulóknak a nála lévő pénzből. A lényeg, hogy Krisztus ebben is tökéletesen együtt tud velünk érezni, akár úgy, hogy mit jelent kapni, akár úgy, hogy mit jelent adni, és ebben is tökéletesen engedelmes volt mennyei Atyánknak: Ő úgy adta tovább akár a sajátját, akár a másét, hogy azt teljes szeretettel, személyválogatás nélkül, önzetlenül tette, és dicsőítette vele Istent. Krisztus helyettünk is betöltötte az Úr erre vonatkozó törvényét. Amikor Ő felszólít minket az adakozásra, akkor Ő nem valami Tőle idegen dologra hívja fel a figyelmünket, hanem az Ő követésére szólít fel: azt tegyük, amit Ő is tett.

Mindezek után a teljesség igénye nélkül, röviden nézzünk meg néhány igei útmutatást, szempontot, hogy hogyan is vezet minket mennyei Atyánk életünknek ezen területén.

Először is Krisztus különbséget tesz adakozás, alamizsna és a kölcsön között. Hangsúlyoznám, hogy itt nem az Istennek szánt adományokról van szó, az egy másik kategória; itt a felebarát szeretetéről van szó, az egymásnak adott pénzről. Előbb beszéljünk az adakozásról. Krisztus alapigénkben először is bőkezűsége, és nem tékozlásra szólít fel bennünket. Arra, hogy adjunk abból, ami ránk bízott másoknak is, és ne herdáljuk el felelőtlenül vagyonyunkat. Mert az adakozás és a tékozlás között nagyon nagy a különbség. A tékozlás átgondolás nélküli, a következményekkel nem törődő, mértéktelen és felelőtlen szórása javainknak, pénzünknek. Ilyen pl. az, amikor annak adunk, aki nem szorul rá, nem vizsgáljuk meg, hogy tényleg szüksége van-e rá, és így elveszük attól a segítséget, akinek pedig igazán szüksége lenne rá. Vagy adományunkkal rontunk egy szenvedélybeteg helyzetén, mert azzal nem segítünk rajta, hogy pénzt adunk neki, amit alkoholra, drogra vagy más egyébre fordít, ahelyett, hogy pl. élelmiszert adnánk neki. Az adakozás bibliai fogalma tartalmazza az előbb felsorolt dolgok ellentétét, tehát pozitíve megfogalmazva: meggondolt, törődik tettének következményeivel, azzal, hogy mekkora a szükség, mennyit kell adni, és kinek-kinek kell adnia, vagy éppen azzal, hogy mit kell adnia. Mert sok esetben a segítség nem az, hogy adunk valamit, hanem hogy segítünk beosztani azt, amije van, megtanítjuk neki, hogyan éljen javaival. Sokaknak ez lenne segítség, ha nem pénzt adnánk nekik, hanem megtanítanánk beosztani a pénzüket. Hosszú távú segítség, fárasztóbb és nehezebb szolgálat, de mégis a másik javát ez szolgálná.

Az ilyen fajta segítségben, adakozásban – azt mondja Urunk – legyünk bőkezűek, mint mennyei Atyánk is az. Hangsúlyoznám, hogy a bőkezűség nem azt jelenti, hogy sokat adunk, mert mindenkinek más és más az anyagi helyzete. Ne versengjünk ebben, hogy a másiknál is többet akarok adni. Ez szomorú, amikor ilyen történik még hívők között is. Hiszen az sem vezet sehová (a másik szélsőség), hogy annyit akarok adni – csak hogy elmondhas-

sam, hogy én adtam–, hogy utána mi magunk szorulunk segítségre. Szokás sajnós a fiatal pároknál is az esküvőnél ilyen hibába beleesni. Sokan adósságba keverik magukat már a közös élet kezdetén. Olyan nagy lakodalmat akarnak szervezni, hogy adósságba keverik magukat, csak hogy elmondhassák, hogy nekik milyen szép lakodalmuk volt ahelyett, hogy szerényen, az anyagi körülményeikhez képest ünnepelelnének és adnának hálát az Úrnak. Útmutató ebben számunkra a 2Korinthus 8,11-14. Figyeljünk jól Pál útmutatására: *„Most hát a cselekvést is vigyétek végbe; hogy amiképpen az akarárs készsége, azonképpen a végrehajtás is ahhoz képest legyen, amitek van.”* – Itt az adakozásról beszél. – *„Mert ha a készség megvan, a szerint kedves az, amije kinek-kinek van, és nem a szerint, amije nincs.”* – Nem nemes dolog, hogy én többet akarok adni, és ezért adósságba keverem magamat. – *„Mert nem úgy, hogy másoknak könnyebbségük, néktek pedig nyomorúságatok legyen, hanem egyenlőség szerint; e mostani időben a ti bőségetek pótolja amazoknak fogyatkozását; Hogy amazoknak bősége is pótolhassa a ti fogyatkozásotokat, hogy így egyenlőség legyen.”* Tehát Pál külön figyelmeztet erre, hogy az nem segítség, hogyha utána rajtatok kell segíteni. A bőkezűség annyit jelent tehát, hogy lehetőségünkhöz, helyzetünkhöz mértén tegyünk meg mindent mások segítésére. A jócselekedetekben bővelkedjünk, ne pedig a versengésben.

További szempont az, amiről már részben beszéltem, hogy mindenkivel tegyünk jót, és Krisztus hangsúlyozza, hogy még ellenségeinkkel is. Az anyagi, vagy más egyéb támogatás ne legyen fegyver kezünkben, azt értve ezalatt, hogy fenyegetünk családtagokat, hozzátartozókat, hogy megvonom az anyagi segítséget, ha te ezt vagy azt nem teszed, vagy az unokát így vagy úgy nem neveled (sajnos már találkoztunk ilyennel). Vagy úgy is lehet fegyver az adakozás, hogy le akarjuk kötelezni magunknak a másikat, függővé tenni, hogy aztán majd visszakérjük szépen más formában azt, amit adtunk. Ne legyen személyválogatás ebben a dologban bennünk – figyelmeztet Krisztus. Ugyanakkor az Ige felszólít minket arra – és ez nem személyválogatás –, hogy vizsgáljuk meg, hogy ki az, aki valóban rászorul a segítségre, hogy olyanokat támogassunk, akiknek nincs máshonnan segítségük. Ez azért nem személyválogatás, mert nem a személyt nézzük, hanem a körülményeit. Két ige is legyen útmutató ebben számunkra. Az egyik a Cselekedetek 4,34-35 (a jeruzsálemi gyülekezet gazdagabb tagjairól van szó, és a gyülekezetéről magáról): *„Mert szűkölködő sem volt öközöttük senki: mert valakik földek vagy házak birtokosai voltak, eladván, elhozták az eladottak árát, ... aztán elosztott az egyesek közt, amint kinek-kinek szüksége volt.”* Önkéntes felajánlásokról volt szó, nem kellett senkinek ezt megtennie, és úgy osztották el, ahogy kinek-kinek szüksége volt, megvizsgálták. A másik ige pedig az 1Timótheus 5,16: *„Ha valamely hívó férfinak vagy nőnek vannak özvegyei, segítse azokat, és ne terheltelesség meg a gyülekezet; hogy azokat segíthesse, akik*

28. ADJ A TŐLED KÉRŐNEK!

valóban özvegyek”, tehát akiknek valóban nincs hozzátartozójuk, akik segítsenek rajtuk. Ez az ige hangsúlyozza, hogy előbb saját családukról gondoskodjunk, hogy a gyülekezetet ne terheljük meg rászoruló rokonainkkal. Másodszor pedig, hogy a szükségleteket vizsgáljuk meg, hogy jó helyre tudjunk adni, vagy legalábbis bízzuk ezt azokra az emberekre, akik ezt meg tudják tenni: van idejük kivizsgálni, rálátásuk, ismertségük.

Mivel itt, Budapesten élünk, ezért elengedhetetlen, hogy 1-2 szót ne ejtsünk az utcai kéregetésről is. Tavaly egy tényfeltáró riportban olvastam, hogy fővárosunkban 4-féle koldusmaffia is működik, amelyek külön embereket szerveznek be kéregetőknek. Reggelenként elviszik őket a kijelölt közlekedési csomópontokra, ahol több ember fordul meg, elkergetik napközben a többi kéregetőt (mintegy testőrség), este pedig összeszedik autóval őket, elviszik egy szálláshelyre, ott elveszik tőlük az összes pénzt, ami 4-5 ember esetén akár napi 180.000 Ft is lehet. Azt, aki félre mert tenni magának az összegyűlt pénzből, megbüntetik, példát statuálva vele. Azt is tudni kell, hogy az ilyen fajta „munkával”, attól függően, hogy mennyire válik be az illető (azaz hogy sok pénzt tud-e összegyűjteni), néhány hétre bízzák meg az embereket, hogy aztán újabbakat tegyenek a helyükre, mert ugye az feltűnő a tömegnek, hogy mindig ugyanaz ül ott. Jó ezzel is tisztában lenni, Testvérek, amikor pénzt adunk egy utcai kéregetőnek, lehet, hogy szegénynek abból nem marad semmi. Természetesen vannak olyanok is, akiket valódi nélkülözés visz rá a kéregetésre, nem csak szervezett módon lehet koldulni, de tudjuk jól, hogy a legtöbb esetben nem lehet lenyomozni a történetüket. Ha valaki szóba áll velük – bocsánat –, sajnos többen közülük nyíltan, szemrebbenés nélkül a szemünkbe hazudnak. Lelkészként több esetben is ez már kiderült, amikor találkoztam velük. A legjobbat sokszor akkor tesszük az ilyen emberekkel, ha olyat adunk nekik, ami az övék lehet, amit megehetnek, ruhát felvehetnek, vagy valami mást teszünk. Nem mindig a pénzzel segítünk. Lehet, hogy a könnyebbik út számunkra, de nem mindig a leghasznosabb számukra. Lehetőség van természetesen arra is, hogy segélyszervezeteket támogassunk, akik külön ezzel foglalkoznak, bár a hírekből tudjuk, hogy közülük is sajnos van több csaló is, de azért vannak becsületesebbek is. Legjobb az, Testvérek, ha személyesen vagy gyülekezeten keresztül támogatunk valakit, mert olyan emberek végzik ezt, akik elhívtak, az Úr előtt adnak számot, és ismerik azokat, akiken segítenek. Lehet egyszeri vagy hosszú távú a segítség, de a lényeg, hogy tegyük fel kérdésként: részt veszek-e Krisztus ebbéli munkájában? Hiszen a célunk kell az is legyen, Testvérek, hogy amennyiben van rá lehetőség, az illetőt segítsük el arra, hogy tudjon magáról gondoskodni. Minden ilyen támogatást gondoljunk alaposan át. Lehet, hogy én most jól érzem magamat attól, hogy adtam, de hosszútávon segítség-e az illetőnek? Segíti-e őt abban, hogy önállóan éljen? Pál állásfoglalását ismerjük ezzel kapcsolatban a 2Theszalonika 3,10-ből, ami így hangzik: *„ha valaki nem akar dolgozni, ne is*

egyék”. Nem arról van szó, hogy valaki nem dolgozik, de közben akarna, mert az egy másik helyzet, akkor egyszerűen nem talál munkát. De ha valaki nem akar, mert megszokta az állandó támogatást, Pál azt mondja erről, hogy akkor ne is egyék, akkor élje a maga életét külön a gyülekezettől.

Nincs időnk mindent ezzel kapcsolatban elmondani, ezért még röviden térjünk ki a másik dologra is, amiről Krisztus beszél: ez pedig a kölcsönadás. Lukács evangélista kölcsönnek nevezi azt is, ami valójában adomány, mert Krisztus arra szólít fel, hogy úgy adjunk kölcsönt, hogy ne várjunk vissza semmit. Lehet így is adni. Ugyanakkor a Szentírás más helyei beszélnek arról a kölcsönről is, amit mi mindennapi szóhasználatban ez alatt értünk, és ez sem igeellenes dolog. Természetes, hogy az Ige figyelmeztet minket arra, hogy mások szüksége és nyomorúsága ne legyen számunkra a nyereszkedés alkalma, értve ez alatt a magas kamatokat és hasonlókat. Adhatunk úgy, hogy csak annyit várunk vissza, amennyit adtunk, azaz a kamatot elengedhetjük. Az üzleti életben az emberségességet parancsolja az Ige, hiszen a banki világban létezik a kamat. Figyeljünk erre, hogy az Úr gyermekei vagyunk akkor is, amikor dolgozunk, még hogyha a szabályokat nem is mi hozzuk.

Beszélnünk kell röviden a kölcsön lehetséges pozitív hatásairól is. Azért fogalmazok így, hogy lehetséges, mert nem szükségszerűen hat így az emberre a kölcsön, hogy tanul belőle valamit. Ellenben ha hívő ember vesz fel kölcsönt, vagy kap kölcsönt, az ilyenfajta segítség akár pozitív dologra is ösztönözheti őt, tehát akár még Isten eszköze is lehet abban, hogy megváltoztassa személyiségét és életét. Mire ösztönözhet az, hogy van az életünkben egy ilyen kényszer, hogy vissza kell fizetnünk pénzt? Pl. arra vezethet el, hogy megtanuljunk előre tervezve gazdálkodni, beosztani a pénzünket, a családi kasszát, tudatosságra nevel, hogy ne csak úgy tessék-lássék módjára vásároljunk, hanem tervezzük be, hogy mi az, amire szükségünk van. Ha így cselekszünk, akkor a mértékletesség segít eldöntenünk azt, hogy mi az, ami alapvető és nélkülözhetetlen dolog az életünkben, mi az, amire szükség van, de későbbre halasztható a beszerzése, és mi az, ami már luxus és pazarlás, ami csak – bocsánat – a test hízlalása. A Szentlélek erre is el tud vezetni, hogy mértékletességet tanuljunk magunk számára. Továbbá a hívő embert a kölcsön ösztönözheti a szorgalomra és igyekezetre is. Arra, hogy a munkáját rendesen, becsületesen, szorgalmasan végezze el, hátha így le tudja rövidíteni a pénzvisszafizetés idejét, hátha a munkájában is előrébb tud haladni. Végül pedig a becsületességre is ösztönöz, hiszen nem lopással, csalással vagy más egyéb módon akarja a kölcsönkért pénzt visszaadni, hanem becsületes munkával, ami Isten számára kedves, és amit Ő megáld. Még sok mindent el lehetne mondani a kölcsönről is, de mint mondtam, erre nincs idő, és nem is célom mindent felsorolni, amit itt a Szentírás elénk hoz. Néhány dolgot emeltem ki a Testvéreknek gyakorlati útmutatásként is akár az adakozás, akár a kölcsönadásról vagy – vételről.

28. ADJ A TŐLED KÉRŐNEK!

Legyen elsődleges vágyunk inkább mindezekben az, hogy legyünk a mi mennyei Atyánk fiai Ez motiváljon bennünket, ez indítson minket önvizsgálatra, hogy az életünknek része-e ez, amire itt Krisztus határozottan felszólít minket. Higgyünk az Ő gondoskodó szeretetében, hogy Ő az, aki ad. Pál apostol többször bizonyosságot tett, hogy ő megtanult bővölködni is, szűkölködni is, amikor kellett, és mindenkor hálát tudott adni az Úrnak, a bővölködésben és a szűkölködésben is. Ez az, amire az Úr minket bátorít, tanítani akar, és ezt szeretné, ha mások elé élnénk mi magunk is. Bátorítson minket a Zsoltárok 112,5-9: *„Jó annak az embernek, aki könyörül és kölcsön ad; dolgait pedig igazán végezi. Mivelhogy soha sem ingadozik: örök emlékezetben lesz az igaz. Semmi rossz hírtől nem fél; szíve erős, az Úrban bizakodó. Rendületlen az ő szíve; nem fél, míglen ellenségeire lenéz. Osztogat, adakozik a szegényeknek; igazsága megmarad mindvégig; az ő szarva felemeltetik dicsőséggel.”*

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, mennyei Édesatyánk, hogy megismertetted Jézus Krisztusnak azt a jótéteményét, hogy Ő *„gazdag lévén szegénnyé lett”* értünk, hogy mi *„az Ő szegénysége által”* meggazdagodjunk. Köszönjük, hogy ez az üdvösségre, lelki életre nézve is igaz és örömteli számunkra. Köszönjük, hogy Te magadat is valóban olyannak mutatod nekünk ebben az igében, aki jótevő vagy minden hálatlannal és gonosztevővel szemben is. Nemcsak a Tieiddel teszel jót, hanem felhozod napodat jókra és gonoszokra egyaránt, az eső áldásaiban és minden javaidban részesítesz bennünket.

Urunk, kérünk, adjad, hogy ez a parancsod is, hogy mi is adjunk annak, aki kér, és akinek az életében látjuk a szükséget, segítsen önvizsgálatot tartanunk, hogy mi valóban járunk-e ezen a kijelölt úton, és úgy járunk-e, ahogy azt Te nekünk megparancsoltad, vagy saját elképzelésünk szerint.

Mindenekelőtt kérünk, munkáld bennünk a hitet, a Benned való bizalmat, hogy Te szerető Atyaként minden szükségest megadsz nekünk. Gyakran elmaradhat az, amire vágyunk, amit kérünk, de köszönjük, hogy ami a javunkra van, azt mindig megadod. Kérünk, segíts bízunk így a Te szerető gondoskodásodban, nemcsak az örök életre és lelki dolgokra nézve, hanem evilági dolgokra is. És kérünk, hogy indíts bennünket valóban ilyen hitre, hogy bízunk Benned, és Téged akarjunk követni gyermekeidként, Tőled akarjunk tanulni, és a Te cselekedeteidet utánozni. Segíts, hogy mi is gondoskodjunk a körülöttünk lévőkről, akikkel találkozunk, akikről tudjuk, hogy segíthetünk nekik.

Hálát adunk, hogy gyülekezetünknek megadtad, hogy számtalan helyzetben tud másokon segíteni, és ezt meg is teszi. Dicsőítünk Téged azért, mert gondoskodsz így is rólunk. Kérünk, segíts, hogy egyen-egyenként is hadd tudjuk ebben a Te igei útmutatásodat követni.

Imádkozunk azért is, hogy ne csak az anyagiakra nézzünk, hanem adj nekünk látást az igazi szükségletekre: arra, hogy hány olyan szerettünk él, aki lehet, hogy a világ szemében gazdag, de mégis lelkileg nincstelen, meztelen, Rád van szükségük, hogy felruházd, és Te legyél az ő gazdagságuk. Kérünk ezért, hogy missziói lelkületet is izzíts bennünk. Add, hogy a Te ígédet is akarjuk adni, és Hozzád akarjunk hívni minél többeket, hisz Te vagy számunkra, minden kincs. Minden, ami evilági, azt itt hagyjuk majd egy napon, semmit nem viszünk magunkkal, de Te ott leszel számunkra, és Tebenned minden a miénk. Kérünk ezért, hogy ennek fontosságát minél többekkel meg tudjuk osztani, hívni Tehozzád őket. Kérünk, hogy újból és újból minden nap add a Te örömet nekünk, hisz mi a Tied lehetünk, és Te a miénk. És segíts, hogy ezt az örömet ne tudja elvenni tőlünk semmilyen helyzet, sem betegség, sem gyász, sem anyagi probléma, vagy éppen bármi más megpróbáltatás, szenvedés, hanem megmaradhasson bennünk, és Irántad való bizalomra, hálára indítson újból és újból.

Kérünk Téged, hogy így támogasd betegeinket, adj nekik gyógyulást kegyelmed szerint, mindenekelőtt Benned való hitet a terhek elhordozásához. Támogasd, kérünk, az egészségügyi dolgozókat ebben a járvány időben, és kérünk, hogy Te adj nekik a naponkénti küzdelmekhez erőt, Szentlelked szerinti bölcsességet. És adj, kérünk szabadítást, mert ez is a Te kezében van.

Kérünk, hogy népünknek is adj Hozzád térést, adj szabadítást bálványainkból, és hogy az evangélium szolgálói egyre bátrabban hadd hirdessék, mit tettél értünk a golgotai kereszten. Könyörgünk azért, hogy egyen-egyenként is áldj meg minket életünkben, családjukban, gyülekezetünkben. Áldd meg népünk vezetőit ebben a nehéz, támadásokkal teli időszakban, Te mutasd nekik a jó utat. Imádkozunk egyházunk vezetőiért is, igazítsd őket az Ige mércéjéhez, útjához.

Kérünk, maradj velünk ígéreted szerint minden napon! Köszönjük, hogy számunkra ez reménység lehet, add, hogy örömteli váradalom legyen bennünk a Veled való személyes találkozás nemcsak lelki módon, hanem majd a szemtől szembeni is. Kérünk, hogy addig is őrizz minket kegyelmedben, a hitben, a Te utaidon. Küzdelmeinkben Te segíts bennünket, ha elesünk, Te állíts fel, vezess bűnbánatra, és mindenekelőtt hálaadásra, neved dicsőítésére, mert naponként Te könyörölsz és hordozol minket tenyereden.

Köszönjük ezt Neked, szerető Atyánk!

Ámen.

651

Ki az Úrban bízott

(811)

☞ [?]

♪ [?]

G C D G G/h D
 Ki az Úr - ban bí - zott, nem csa - ló - dott még.
 G C D G G/h D
 El - ső len - nék én, ha szé - gyent val - la - nék.
 D G D7 G D
 Nem, te nem hagysz cser - ben, ö - rök Kő - szir - tem!
 G C G/d D G
 Meg - ren - dül - het ég, föld, a te i - géd nem!

2. Megígérted nekünk: mind kap, aki kér,
 Talál, aki keres, s mindig célhoz ér,
 És ki hittel zörget, ha nem lankad el,
 Nálad, kétség nélkül, tárt ajtóra lel.

3. Azért merem bátran, hittel vetni rád
 Minden gondom, terhem, magam, s más baját:
 Mindazt, ami szívem titkon gyötri még,
 Hisz te minden könnyem számontartod rég.

4. Te vagy a hű támasz, leghívebb barát,
 Fénylő Nap, ki szórja tiszta sugarát.
 Éjen, halál völgyén vezet e sugár
 Oda, hol a Bárány vacsorája vár.